

OSHO

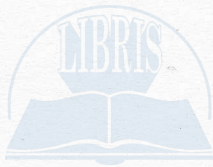
tantra

suprema înțelegere

*conversații despre calea tantrică din
Cântecul Mahamudrei de Tilopa*

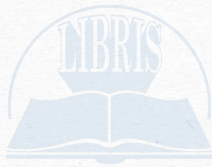

Editura ATMAN
privește înăuntru...

tantra

suprema înțelegere

OSHO

Cuprins

1. Experiența supremă	1
2. Problema rădăcină a tuturor problemelor	31
3. Natura întunericului și a luminii	57
4. Fii ca un bambus gol	81
5. Adevărul înnăscut	107
6. Marea Învățătură	141
7. Calea fără de cale	175
8. Taie rădăcina	209
9. Dincolo de toate	239
10. Suprema înțelegere	267

Capitolul 1

Experiența supremă

În lucrarea sa, Cântecul Mahamudrei, Tilopa spune:

Mahamudra este dincolo de toate cuvintele și simbolurile, dar pentru tine, Naropa, sincer și loial, trebuie spusă aceasta:

Vidul nu are nevoie de susținere,

Mahamudra se sprijină pe neant.

Fără eforturi, ci rămânând destins și natural, se poate rupe jugul – astfel fiind atinsă eliberarea.

Experiența stării supreme nu este deloc o experiență, pentru că cel care experimentează este pierdut. Și când nu există nimeni care să experimenteze, ce se poate spune despre asta? Cine o va spune? Cine va relata experiența? Când nu există subiect, obiectul dispare și el; malurile dispar, doar râul experienței rămâne. Cunoașterea este acolo, dar cel care cunoaște dispare.

Aceasta a fost problema tuturor misticilor. Ei ajung la starea supremă, dar nu o pot relata celor ce îi urmează. Nu o pot relata altora care ar vrea să aibă o înțelegere intelectuală. Ei au devenit una cu aceasta. Întreaga lor ființă o relatează, dar nu e posibilă nicio comunicare intelectuală. Ți-o pot oferi dacă ești pregătit să primești; prin grația lor și se poate petrece și ție dacă și tu o permiți, dacă ești receptiv și deschis. Dar cuvintele nu sunt suficiente, simbolurile nu ajută; teoriile și doctrinele nu folosesc la nimic.

Experiența este de așa natură încât nu poate fi privită ca o simplă experiență, ea este o experimentare continuă. Este un proces, și începe, dar nu se termină niciodată. Intri în sfera lui, dar nu îl posezi niciodată. Este ca o picătură ce cade în ocean, sau oceanul însuși căzând într-o picătură. E o contopire profundă, este o unire: pur și simplu te topești în ea. Nimic nu e lăsat în urmă, nici măcar o urmă, deci cine va comunica? Cine se va întoarce în lumea din vale? Cine se va întoarce în această noapte întunecată să îți spună?

Toți misticii din toată lumea s-au simțit întotdeauna neputincioși în ceea ce privește comunicarea. Comuniunea este posibilă, dar nu și comunicarea. Acest lucru trebuie înțeles de la început. Comuniunea este o dimensiune total diferită: două inimi se întâlnesc; este o relație de iubire. Comunicarea este de la cap la cap; comuniunea este de la inimă la inimă, comuniunea este un sentiment. Comunicarea este cunoaștere: doar cuvintele sunt date, doar cuvintele sunt spuse, și doar cuvintele sunt auzite și înțelese. Și cuvintele sunt atât de... însăși natura cuvintelor este atât de moartă încât nimic viu nu poate fi relatat prin intermediul lor. Chiar și în viața obișnuită – lăsând deoparte starea supremă – chiar și în experimentarea obișnuită, când ai un moment de vârf, un moment extatic, când simți cu adevărat ceva și devii ceva, devine imposibil să transpui totul în cuvinte.

În copilăria mea obișnuiam să merg dimineața devreme la râu. Este un sat mic. Râul este foarte, foarte leneș, ca și cum nu curge deloc, și dimineața, când soarele nu a răsărit încă, nu poți vedea dacă curge, este atât de leneș și de tăcut. Dimineața, când nu e nimeni – cei care se scaldă nu au venit încă – domnește o liniște deplină. Chiar și păsările sunt tăcute dimineața devreme, niciun sunet, doar tăcerea se așterne. Iar mirosul copacilor de mango învăluie tot râul.

Obişnuiam să merg acolo, pe cel mai îndepărtat mal al râului, doar să mă așez, doar să fiu acolo. Nu era nevoie să fac nimic, era de ajuns să fiu acolo; era o experiență atât de frumoasă să fiu acolo. Puteam face o baie, puteam înota și apoi, când se ridica soarele, puteam merge pe celălalt mal, pe întinderea vastă de nisip și să mă usuc acolo sub soare, să stau întins și câteodată chiar să și adorm.

Când mă întorceam, mama obișnuia să întrebe: „Ce ai făcut toată dimineața?”. Spuneam: „Nimic”, pentru că de fapt nu făcusem nimic. Și ea spunea: „Cum e posibil? Ai lipsit ore întregi, cum e posibil să nu fi făcut nimic? Trebuie să fi făcut ceva.” Și ea avea dreptate, dar nici eu nu greșeam.

Nu făcusem absolut nimic. Pur și simplu eram acolo cu râul, nefăcând nimic, permițând lucrurilor să se manifeste. Dacă simțeam că vreau să înot – atenție, dacă simțeam că vreau să înot – înotam, dar nu era o faptă făcută de mine, nu forțam nimic. Dacă simțeam că vreau să adorm, adormeam. Lucrurile se petreceau, dar nu exista cel care le făcea. Și primele mele experiențe de *satori* au început lângă acel râu; nefăcând nimic, pur și simplu fiind acolo, milioane de lucruri se petreceau.

Dar ea insista, „Trebuie să fi făcut ceva”. Așa că spuneam: „Bine, am făcut o baie și m-am uscat la soare”, și atunci era mulțumită. Dar eu nu eram, pentru că ceea ce se petrecea acolo în râu nu putea fi exprimat de cuvintele „am făcut o baie”; experiența pare atât de săracă și de palidă. Să te joci cu râul, să plutești pe râu, să înoți în râu era o experiență atât de profundă. A spune doar: „am făcut o baie” nu are sens, sau doar a spune: „am mers acolo, m-am plimbat pe mal, am stat acolo”, nu transmite nimic.

Chiar și în viața obișnuită simți deșertăciunea cuvintelor. Și dacă nu simți deșertăciunea cuvintelor, asta arată că nu ai fost deloc viu, că ai trăit foarte superficial. Dacă orice ai fi

trăit tu poate fi exprimat în cuvinte, înseamnă că nu ai trăit deloc.

Când pentru prima dată ceva începe să se petreacă și este dincolo de cuvinte, viața ți se petrece, viața a bătut la ușa ta. Și când Supremul bate la ușa ta, ai trecut pur și simplu dincolo de cuvinte: devii mut, nu poți vorbi, nici măcar un singur cuvânt nu e format înăuntru. Orice spui pare atât de șters, atât de mort, atât de fără rost, fără nicio semnificație. E ca și cum comiți o nedreptate urmărind să exprimi experiența pe care tocmai ai avut-o. Amintește-ți asta, pentru că Mahamudra este ultima, suprema experiență.

Mahamudra înseamnă un orgasm total, în comuniune cu Universul. Dacă ai iubit pe cineva și ai simțit vreodată o topire și o contopire, cei doi nu mai sunt doi. Trupurile rămân separate, dar ceea ce există între trupuri se transformă într-un pod, un pod de aur, și starea de doi dinăuntru dispare; o singură energie a vieții vibrează la ambii poli. Dacă ți s-a petrecut asta vreodată, atunci poți înțelege ce este Mahamudra. De milioane și milioane de ori mai adâncă, de milioane și milioane de ori mai înaltă este Mahamudra. Este un orgasm total resimțit prin comuniunea cu Întregul, cu Universul. Este topire în sursa vieții.

Și aceasta este Cântecul Mahamudrei. Este frumos că Tilopa a numit-o cântec. Poți să o cânti, dar nu o poți spune; o poți dansa, dar nu o poți spune. Este un fenomen atât de adânc, chiar și cântecul exprimă doar o mică parte – nu ceea ce cânti contează, ci felul în care o cânti.

Mulți mistici au dansat pur și simplu după experiența lor ultimă; nu au putut face altceva. Ei spuneau ceva prin întreaga lor ființă și prin trup în același timp, acestea exprimau ceva împreună: trup, minte, suflet și tot ce are legătură cu asta. Ei dansau: aceste dansuri nu erau dansuri obișnuite. De fapt, toate dansurile s-au născut datorită acestor mistici; era

o modalitate de a relata extazul, fericirea, beatitudinea. Ceva din necunoscut a intrat în cunoscut, ceva de dincolo a venit pe Pământ – ce altceva poți face? Poți să dansezi asta; poți să o cânti. Acesta este un cântec al Mahamudrei.

Cine îl va cânta? Tilopa nu mai este. Sentimentul orgasmic însuși cântă. Nu este un cântec al lui Tilopa; Tilopa nu mai este. Experiența însăși vibrează și cântă. Așadar Cântecul Mahamudrei: cântecul extazului, extazul însuși cântându-l. Tilopa nu poate face nimic; Tilopa nu este acolo deloc, Tilopa s-a topit. Când căutătorul este pierdut, doar atunci scopul este atins. Doar când cel ce experimentează dispare, apare experiența. Caută și o vei rata, pentru că prin căutarea sa, prezența celui ce caută va fi și mai puternică. Nu căuta și o vei găsi. Însăși căutarea, însuși efortul devin o barieră, deoarece, cu cât cauți mai mult, cu atât ego-ul, căutătorul, devine mai puternic. Nu căuta!

Acesta este cel mai profund mesaj al întregului Cântec al Mahamudrei: nu căuta, rămâi așa cum ești, nu merge nicăieri altundeva. Nimeni nu ajunge vreodată la adevăr; nimeni nu poate, pentru că nimeni nu știe adresa. Unde vei merge? Unde vei găsi adevărul? Nu există nicio hartă, nu există nicio cale și nimeni nu poate să spună unde este. Nu, nimeni nu ajunge vreodată la adevăr. Este mereu invers: adevărul vine la tine. Atunci când ești pregătit, îți bate la ușă; te caută atunci când ești pregătit. Și a fi pregătit nu este nimic altceva decât receptivitate. Când ești complet receptiv și nu există ego, devii un templu gol, nu e nimeni înăuntru.

Tilopa transmite prin cântec să devii ca un bambus gol: nimic pe dinăuntru. Și deodată, atunci când ești un bambus gol, buzele divine te cuprind, bambusul gol devine un flaut și cântecul începe – acesta este Cântecul Mahamudrei. Tilopa a devenit un bambus gol, divinul s-a revelat și cântecul a început. Nu este cântecul lui Tilopa; este cântecul experienței supreme înseși.

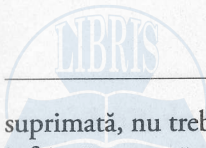

Dați-mi voie să spun ceva despre Tilopa, înainte de a vorbi despre acest frumos fenomen. Despre Tilopa nu se cunosc prea multe lucruri, pentru că nimic de fapt nu poate fi cunoscut despre astfel de persoane. Ei nu lasă o urmă. Ei nu devin o parte din istorie. Existența lor se desfășoară în mod diferit, ei nu participă la traficul principal pus în mișcare de întreaga umanitate; calea lor este alta. Întreaga umanitate experimentează prin prezența dorințelor, iar existența persoanelor precum Tilopa este eliberată de orice dorință. Aceste ființe pur și simplu se dau la o parte din traficul principal al umanității, acolo unde se naște istoria.

Cu cât se îndepărtează de trafic, cu atât mai mitologici ei devin. Existența lor e ca un mit. Nu mai sunt evenimente în timp, și asta este așa cum ar trebui să fie, pentru că ei se mișcă dincolo de timp, trăiesc dincolo de timp; trăiesc în eternitate. Dispar pur și simplu din dimensiunea aceasta a umanității noastre comune; se evaporă. Ne amintim doar acel moment când se evaporă; pentru că doar cu atât sunt ei o parte din noi. De aceea nu se știe prea mult despre Tilopa, despre cine este el.

Doar acest cântec există. Acesta este darul lui, iar darul i-a fost dat discipolului său, Naropa. Aceste daruri nu pot fi oferite oricui și doar atunci când există o adâncă intimitate bazată pe iubire. Trebuie să fii capabil să primești astfel de cadouri. Acest cântec a fost dat lui Naropa, discipolul său. Înainte ca acest cântec să fie dat lui Naropa, Naropa a fost testat în mii de feluri: credința lui, dragostea lui și încrederea lui. Când în ființa lui nu a mai existat nicio îndoială, nici măcar o mică parte de îndoială, când inima lui a fost complet plină de încredere și de iubire, atunci i-a fost oferit acest cântec.

Și eu am venit să vă cânt, dar acest cântec îl puteți primi doar când sunteți pregătiți. Și ești pregătit atunci când îndoiala dispare pur și simplu din minte; nu trebuie

suprimată, nu trebuie să încerci să o înfrânghi, pentru că deși înfrântă, ea va rămâne în tine, suprimată ea va rămâne parte din inconștientul tău și va continua să te afecteze. Nu lupta cu mintea ta care se îndoiește; nu o suprima. Folosește toată energia de care dispui pentru a-ți amplifica încrederea. Pur și simplu fii indiferent față de mintea ta ce se îndoiește; nimic altceva nu se poate face.

Indiferența este cheia; pur și simplu fii indiferent. Este acolo; accept-o. Folosește-ți energia pentru a amplifica încrederea și iubirea, pentru că energia este neutră. Energia ce devine neîncredere este aceeași cu cea care devine încredere. Rămâi indiferent la neîncredere. În momentul în care ești indiferent, cooperarea ta este ruptă; nu o mai hrănești, pentru că totul se hrănește prin atenție. Dacă acorzi atenție neîncrederii tale, chiar dacă ești împotriva ei, acest fapt este periculos pentru că atenția însăși este hrana; în felul acesta cooperezi cu ea. Trebuie să fii indiferent, nici pro, nici contra: nu accepta îndoiala; dar nu fi nici împotriva ei.

Prin urmare, acum va trebui să înțelegi trei cuvinte. Un cuvânt este îndoială, altul este convingere și cel de-al treilea cuvânt este încredere sau credință, cunoscută în Orient drept *shraddha*. Îndoiala este o atitudine negativă față de orice. Privești orice vine către tine într-un mod negativ. Ești împotriva și vei găsi motive, raționamente ca să susții împotrivirea ta. Dar există și o atitudine pozitivă: convingerea. Ea este exact ca mintea care se îndoiește, doar că e la polul opus; nu este o mare diferență. Această minte se uită la lucruri în mod constructiv și urmărește să găsească motive, raționamente ca să susțină, să fie pentru. Mintea care se îndoiește suprimă convingerea; mintea care se convinge suprimă îndoiala. Dar sunt amândouă făcute din același aluat; calitatea nu e diferită.

Apoi există o a treia minte, a cărei îndoială a dispărut pur și simplu. Și când dispare îndoiala, convingerea dispare.

Credința nu este convingere; ea este iubire. Credința nu este convingere pentru că nu putem crede cu jumătate de inimă; este completă. Credința nu este convingere pentru că nu există nicio îndoială în ea, deci cum poți fi convins? Credința presupune lipsa raționalizării: nici pro, nici contra, nici asta, nici cealaltă. Credința este încredere, o adâncă încredere: iubirea. Nu îți este necesar niciun raționament pentru a crede; ea este pur și simplu astfel.

Deci ce poți face? Nu crea convingeri împotriva credinței. Doar fii indiferent și față de convingere, și față de îndoială, folosește-ți energia pentru a amplifica iubirea, iubește mai mult, iubește necondiționat. Nu mă iubi doar pe mine, pentru că asta nu este posibil; dacă iubești, iubești pur și simplu mai mult. Dacă iubești, pur și simplu exiști într-un mod mai iubitor – iar iubirea nu se amplifică doar pentru maestru, ci pentru tot ceea ce există în jurul tău: copaci și pietre, cer și pământ. Tu, ființa ta, în însăși calitatea ta de ființă devii un fenomen de iubire. Atunci încrederea autentică apare și doar într-o astfel de stare poate un dar cum este Cântecul Mahamudrei să fie oferit. Când Naropa a fost pregătit, Tilopa a făcut acest dar.

Deci ține minte, cu un maestru nu ești într-o „călătorie cu mintea”. Îndoiala și convingerea sunt „călătorii cu mintea”. Cu maestrul ești într-o „călătorie cu inima”. Și inima nu știe ce este îndoiala, inima nu știe ce este convingerea; inima cunoaște doar încrederea. Inima este ca un copilăș. Copilașul se ține de mâna tatălui și oriunde merge tatăl, merge și el, fără să fie convins și fără să se îndoiască; copilul este nedivizat. Îndoiala reprezintă o jumătate; convingerea la fel. Un copil este încă întreg, este complet; el își însoțește tatăl pur și simplu, oriunde merge acesta. Atunci când un discipol devine exact ca un copil, aceste daruri ce cuprind cele mai înalte vârfuli ale conștiinței îi pot fi oferite.